

ΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ:

Στο Σίδνεϊ από το 1928

Γράφει η
Bella Papadopoulou Dobrowolska

Ο Νίκος Οικονόμου είναι ένας από τους πρώτους Έλληνες που πάτησαν το πόδι τους στην μακρινή Αυστραλία. Ήταν στο 1928 όταν, μόλις οκτώ χρονών, αποχαιρέτησε για πάντα την πατρίδα του. Σήμερα, όντας 90 ετών, μας διηγείται την ιστορία του. Ακμαίος, χαμογελαστός και φιλικός μας φιλοξένησε στο σπίτι του κι έκανε μαζί μας μία σύντομη αναδρομή στα 90 χρόνια ζωής του.

Το σπίτι του Νίκου Οικονόμου είναι γεμάτο φωτογραφίες και όμορφες αναμνήσεις.

στραλέζικο σχολείο πήγε μέχρι την 8η τάξη και μετά σταμάτησε - σε ηλικία 15 ετών - γιατί έπρεπε να δουλέψει. Πριν από περίπου έναν αιώνα η Αυστραλία δεν ήταν όσο πολυπολιτισμική την γνωρίζουμε σήμερα και ο ρατσισμός ήταν μεγάλος. «Ήταν αδύνατον να βρεις δουλειά σε αυστραλέζικη επιχείρηση. Η μόνη ελπίδα ήταν εάν είχες κάποιον συγγενή που ήθελε να σε προσλάβει» λέει ο ίδιος. Οι περισσότεροι Έλληνες δούλευαν τότε στο Sydney Harbour ως ψαράδες. Ο κ. Νίκος όμως, ξεκίνησε να δουλεύει

Εκείνα τα χρόνια η ελληνική ομογένεια του Σίδνεϊ δεν ήταν και τόσο μεγάλη κι υπήρχαν μόνο πέντε-έξι ελληνικές οικογένειες. Αν και μικρός ο αριθμός, η τότε παροικία ήταν πολύ δεμένη, «μαζευόμασταν πάντα στα σπίτια και μαγειρεύαμε φαγητό μαζί» λέει ο κ. Νίκος χαμογελώντας.

Τα πανέμορφα λιμάνια της Σύμης είναι αυτά που ο κ. Νίκος αποκαλεί σπίτι του. Παρά την ομορφιά τους όμως δεν μπόρεσαν να τον κρατήσουν. Εκείνα τα χρόνια, την δεκαετία του 1920, τα Δωδεκάνησα βρισκόταν υπό ιταλική κατοχή μετά τον ιταλο-τουρκικό πόλεμο του 1911. «Οι Ιταλοί ήταν πολύ ανστηροί. Δεν μας άφηναν να βάνουμε τα σπίτια μας άσπρο και μπλε, δεν επιτρέπεται να παίζεις ελληνική μουσική και στα σχολεία μας μάθαιναν μόνο ιταλικά» λέει ο κ. Νίκος εξηγώντας πως αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίον έφυγε από την Ελλάδα. Έβαλε πλώρη για την άλλη άκρη του κόσμου με την ελπίδα να βρει στην Αυστραλία ένα καλύτερο μέλλον. Τα αδέρφια του είχαν είδη μεταναστεύσει στην πράσινη ήπειρο οπότε η επιλογή του ήταν αυτονόητη.

Έμαθε τα ελληνικά από την μητέρα του, η οποία παρά τα χρόνια που έζησε στην Αυστραλία δεν έμαθε ποτέ αγγλικά. Στο αυ-

σε ένα μανάβικο. Αν και ήταν καλύτερες οι συνθήκες εκεί ο μισθός ήταν σχεδόν ανύπαρκτος, έπαιρνε 3 δολάρια για 70 ώρες εργασίας.

«Βρισκόμασταν στην Αγία Τριάδα και στην Αγία Σοφία. Άτλας, λεγόταν ο σύλλογος μας και εκεί πέρα διοργανώναμε κοινές εκδηλώσεις όπως

Ο κ. Νίκος δείχνει στην Bella 90 χρόνια ζωής μέσα σε μια δεκαριά φωτογραφικά άλμπουμ.

χορούς και γιορτινές συγκεντρώσεις».

Γύρισε στην Ελλάδα μόνο μία φορά όλα αυτά τα χρόνια, το 1971. «Την αγαπάω πολύ την Ελλάδα, είναι όμορφα τα μέρη αλλά δεν θα ήθελα να γυρίσω πίσω αφού όλη μου η οικογένεια είναι εδώ πέρα» μας λέει και συνεχίζει τονίζοντας ότι αισθάνεται και Έλληνας και Αυστραλός, «50-50», όπως λέει χαρακτηριστικά.

Κράτησε και τις δύο πατρίδες μέσα του παρότι πέρασε δύσκολα χρόνια. Κάποτε, ο πατέρας του πήγε στην Ελλάδα για να παντρεύσει την κόρη του και δυστυχώς δεν γύρισε

του. «Έκλαιγα για μέρες όταν το έμαθα», θυμάται. Τα χρόνια που ακολούθησαν ήταν δύσκολα και όταν ξεκίνησε το 1939 ο Β' παγκόσμιος πόλεμος ο γενικός κυβερνήτης διέταξε υποχρεωτική στρατιωτική συμμετοχή για όσους δεν ήταν αυστραλο-γεννημένοι. «Εμένα με έστειλαν να δουλεύω στις αποθήκες, να τακτοποιώ τα τρόφιμα για τους στρατιωτικούς, οπότε δεν ήμουν εκτεθειμένος σε άμεσο κίνδυνο, αλλά γενικώς στην χώρα επικρατούσε μεγάλος φόβος. Φοβόμασταν να ανοίξουμε τα φώτα στα σπίτια μας για να μην μας βομβαρδίσουν οι εχθροί» μας λέει.

Όμως μηδέν κακόν αμιγές καλού. Στο εστιατόριο όπου σύχναζε όταν ήταν στρατιώτης, γνώρισε και την γυναίκα του, την Ειρήνη, την «κυρά» του όπως την αποκαλεί ο ίδιος. Μαζί απέκτησαν τέσσερα παιδιά, οκτώ εγγόνια και δύο διεγγόνια. Μετέδωσαν στα παιδιά τους την αγάπη για την Ελλάδα και την Αυστραλία και σήμερα την σκυτάλη έχουν πάρει τα εγγόνια τους. «Έχουν πάει στην Ελλάδα και τους αρέσει πολύ. Τους αρέσει που είναι Έλληνες», μας λέει και χαμογελά. Μπορεί ο κ. Νίκος να άφησε την Ελλάδα πριν από έναν περίπου αιώνα όμως η

ΠΑΝΩ: Ο Νίκος κι η Ειρήνη έζησαν μια ζωή γεμάτη αγάπη. ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Η πιστοποίηση για την θητεία του στο στρατό κατά την διάρκεια του Β' παγκόσμιου πόλεμου.

καρδιά του παραμένει ελληνική. Κι η παράδοσή μας θα συνεχίσει να παίρνει πνοή μέσα από τα εγγόνια και τα διεγγόνιά του.